

Listy

z Rokycan/ 10-2010

Aktuální hesla:

Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválčí se špatně! (stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 14. Jen pro vnitřní potřeby.

Nepromarněme tuto šanci

Pro listy z Rokycan píše

Pavel ŠAFRÁNEK,

šéfredaktor deníku Haló novin

Rok 2010 je supervolebním rokem. Konaly a budou se konat významné volby, které podstatně ovlivňují směřování naší republiky a podmínky našeho veřejného i osobního života. Ty první květnové máme ještě v živé paměti stejně tak jako to jak dopadly. Levice v nich nezaznamenala takový výsledek, který by jí umožnil sestavit vládu, či alespoň vyrovnanější poměry mandátů v Poslanecké sněmovně. A dnes již většina občanů s rozčarováním zjišťuje co na lid této země chystají ti které volby do poslanecké sněmovny vynesly do čela státu. V české společnosti narůstá oprávněná nespokojenost se současnou politikou.

Ty druhé volby nás za pár dní čekají a budou velmi důležité. Troufám si tvrdit, že za současné politické konstelace budou volby do třetiny Senátu a obecních zastupitelstev důležitější než ty volby první. Neboť jen úspěch levice - a ještě lépe - jen úspěch kandidátů KSČM v nich může zajistit alespoň zmírnění důsledků a dopadů připravovaných záměrů zformované vládní, jak oprávněně říkáme, panské koalice. Na Levicové slavnosti pod Kunětickou horou to předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip vyjádřil zcela srozumitelně když řekl: „*Ted' ale máme určitou šanci, a ne ledajakou. Vyzveme tentokrát naše přátele, příbuzné, známé, aby se nevzdali svého práva volit. Máme před sebou volby do třetiny senátních obvodů. Je to velká odpovědnost, kterou máme. Odpovědnost nás všech, kterým záleží na tom, aby se ČR nestala nicotným státem. Zapomeňte na to, že se vám Senát jako druhá komora parlamentu nelíbí! Je to v tomto roce jediná šance, jak omezit vládu 118 poslanců pravicové populistické koalice, která myslí jen na sebe a chce to dělat na váš úkor...*“ „A k volbám do obecních zastupitelstev uvedl: „*Zvažujte, koho budete volit! Ty, kteří mají v programu privatizaci sociálního systému, privatizaci zdravotnictví, anebo ty, kteří budou rozmnožovat obecní či státní majetek – a to jsou komunisté!*“ (viz Haló noviny 6.9.2010). Ano, jen a pouze úspěch v těchto volbách dává šanci na účinnou obranu proti realizaci pravicových a zcela zřejmých protilidových reforem.

V letošních komunálních volbách (15.-16. října) máme příležitost omezit moc pravice aspoň na komunální úrovni. Nevolme proto ty, kteří nám zdražují nejzákladnější životní potřeby, poškozují naše zdraví, omezují vzdělanost a jsou odpovědní za milionovou armádu ne-zaměstnaných a svým cynismem námi opovrhují.

Přes všechny soustředěné útoky prorožimních sil které veřejnost zahlcují neutuchající antikomunistickou rétorikou, přes všechny peripetie a složitosti vývoje, přes permanentní potlačování demokratických principů a politických svobod, postavila KSČM 27 kandidátů do třetiny Senátu. Postavila také nejvíce kandidátních listin a kandidátů i do měst a obcí. Již sama tato skutečnost potvrzuje, že KSČM je a zůstaneme pevnou součástí politického spektra, že má dostatek kvalitních, zkušených a odpovědných lidí, kteří jsou ochotni a připraveni prosazovat moderní sociálně orientovaný program komunistické strany, kterým není lhostejný budoucí osud naší země a lidí v ní žijících.

Nepochybuji, že většina Čechů, Moravanů a Slezanů si přeje demokratickou společnost svobodných rovnoprávných občanů, společnost politicky a hospodářsky pluralitní, postavenou na maximální občanské samosprávě, prosperující a sociálně spravedlivou, pečující o zachování a zlepšování životního prostředí, zabezpečující lidem důstojnou životní úroveň a prosazující bezpečnost a mír. A takovou společnost si přeje i Komunistická strana Čech a Moravy, společnost v níž vládne sociální spravedlnost, kde rodiny s dětmi budou mít své sociální jistoty a kde bude zajištěno bezpečí pro seniory. V Haló novinách dne 17.9.2010 to přesvědčivě vyjádřila i místopředsedkyně ÚV KSČM, poslankyně Miloslava Vostrá ve svém komentáři slovy: „*Chceme udržet a zkvalitnit sociální stát, tedy usilujeme o rozumnou sociální a penzijní politiku, zdravotnictví bez poplatků, školství bez školného. Myslím, že občané tedy mají řadu dobrých důvodů, proč volit právě KSČM. Proti pravicovým receptům, které směřují k přenášení ekonomických problémů na střední a nižší vrstvy, stojí moderní sociálně orientovaný program komunistické strany.*“

Jsem přesvědčen, že právě dnes je mnoho důvodů k tomu, proč je třeba volit kandidáty KSČM, které také jako jediné dnes a denně představují a s nimiž se můžete seznámit na stránkách našich Haló novin. Ostatní média, včetně těch které si platíme, tedy veřejnoprávních, se chovají zcela v duchu uplatňované zásady cenzury mlčením. I to je ukázka, kam až česká politika obecně a mediální zvláště v naší zemi dospěla.

Přeji Vám vážení čtenáři šťastnou ruku v nadcházejících volbách a hlavně lepší a šťastnější budoucnost Vám, Vaším dětem i vnukům.

Proč kandiduji do zastupitelstva obce?

Pavel Vajnar, zastupitel za KSČM, Strašice

Otázka, na kterou jsem již mnohokrát odpovídal svým známým a kamarádům, ale i občanům o kterých nemohu říci, že by jejich myšlení a jednání mělo s mými názory a jednáním totožný cíl.

Základem byla široká účast občanů na správě obce

Po celou dobu mého třicetiletého působení v Národním výboru i zastupitelstvu obce (v uvolněných i neuvolněných funkcích) jsem se řídil pravidlem, že práce v orgánech obce není pouze zaměstnání, že při výkonu veřejné funkce musí člověk dávat obci, svým spoluobčanům, daleko víc než pouze osm hodin zákonné pracovní doby. Ve své práci jsem pokračoval v plánech svých předchůdců a snad i to je jeden z důvodů, že do roku 1989 měla obec Strašice celkem uspokojivě vybavenou obchodní síť, vybudovanou převážně svépomocí. V každé části obce prodejnu potravin prodejem nejnutnějších domácích potřeb, v obci byla prodejna textilu, obuvi, domácích potřeb a drogerie. Více než polovina obyvatel byla připojena na veřejný vodovod a téměř polovina obce byla připojena kanalizací na čističku odpadních vod dokončenou těsně po roce 1989.

Úmyslně se vyhýbám slovu revoluce. Revoluce představuje posun vpřed, události z roku 1989 zahájily postupnou plíživou cestu zpět, k společnosti které vládnu peníze. Ne nadarmo se dnes říká „o prachy jde až v první řadě“. Jsem stále přesvědčen, že pouze společnost, která hodnotí člověka podle jeho charakteru, podle kvality a množství vykonané práce ve prospěch svých občanů má budoucnost. Věřím, že se nakonec dopracujeme opět k prvotní myšlence Marxe a Engelse a budeme pokračovat v budování společnosti v níž občan bude pracovat podle svých možností a schopností a jeho odměna bude vycházet z jeho zásluh.

Po listopadu 1989 byla omezena účast občanů

Současné „elity“ usilují od listopadu 1989 o oslabení vlivu člověka na spravování věcí veřejných. Proto zákon o obcích razantně snížil počty členů zastupitelstev. Plénum národního výboru obce s 2 500 obyvateli čítalo před rokem 1989 kolem 50 poslanců, komise pléna, které měly pravomoci rozhodovat zapojovaly do práce pro obec další stovku lidí. Zastupitelstvo obce po tomto roce zeštíhlelo na 15 členů zastupitelstva. Zákon o obcích odebral veškeré pravomoci komisím a předal je radě a zastupitelstvu. Rozhodování o správě majetku a řízení obcí se soustředilo do rukou malé skupiny občanů, ostatní jsou z tohoto rozhodování zcela vyloučeni. To má vážné důsledky. Na příklad zastupitelstvo prodá pozemek, ve kterém jsou uloženy obecní teplovody, aniž by věcným břemenem zajistilo přístup k podzemním sítím. Zastupitelstvo obce se stává na čtyři roky neomezeným vládcem ob-

ce. Proto se také v mnohých obcích uplatňuje pravidlo „po nás potopa“. Nové zastupitelstvo v první řadě zruší vše, co připravilo to předchozí, od správy věcí veřejných odřízne určitou část občanů a začne s prázdným stolem.

Jde mi o spravedlivější společnost

Mojí vizí moderní společnosti je především posílení podílu občanů na řízení obce. Zapojení co největšího počtu spoluobčanů do spravování obce je mým cílem. K jeho dosažení bych chtěl přispět svojí prací v zastupitelstvu obce. Dosažení tohoto cíle by umožnilo naplnění Ústavy ČR, která vychází z myšlenky, že „lid je zdrojem veškeré státní moci“. **Pokud bude zastupitelstvo obce vycházet z této myšlenky, stane se vykonavatelem vůle občanů, správcem jejich společného majetku, tedy jejich služebníkem a ne neomezeným vládcem obce.** To je můj cíl, pokud budu zvolen, budu o jeho naplnění usilovat.

Věřím, že se naše republika stane skutečně demokratickým státem, který zajistí svobodu a rovnoprávnost všem spoluobčanům. **Do společnosti že se vrátí přístup ke vzdělání podle schopností a ne podle bohatství, přístup k lékařské péči bude opět bezplatný. Lidé budou hodnoceni podle chování a výsledků své práce a ne podle majetku. Takové jsou cíle, k jejichž naplnění bych chtěl svojí prací přispět.**

KANDIDÁTKA KSČM V ROKYCANECH

Č. 2

SPOLEČNĚ ROZHODNEME JAK BUDEME ŽÍT V ROKYCA- NECH

Kandidují:

1. Jiří Zajíček
2. JUDr. Zdeňka Lišková
3. Ing. Lubomír Nový
4. Václav Koreis
5. František Pavelek
6. František Tichý
7. Josef Mojžíš
8. Milada Sýkorová
9. Michal Vataha
10. Ing. Petr Mudroch
11. Marie Bašová
12. Alexandr Kvíčera
13. Jana Dudlová
14. Zdeněk Pavelek
15. Lubomír Dufek

- 16. Karel Šmejkal
- 17. Vilém Kocourek
- 18. Karel Bittner

všem nám je známá infarktní dopravní situace v Jiráskově ulici... Problémem je i dosavadní, podle našeho názoru, nevhodné parkoviště před školou v ulici Míru.

Prvních pět kandidátů KSČM do Městského zastupitelstva v Rokycanech. Zleva: Václav Koreis, František Pavelek, JUDr. Zdenka Lišková, Jiří Zajíček, Ing. Lubomír Nový

- 19. Josef Pauer
- 20. Václav Knotek
- 21. Karel Hvízdala

HLAVNÍ CÍLE VOLEBNÍHO PROGRAMU KSČM V ROKYCANECH

Ve volebním programu KSČM lze najít mnohá, pro lidi prospěšná řešení. Obdobně je tomu i ve volebním programu který předkládá KSČM v Rokycanech.

V Rokycanech chtějí komunisté především prosazovat zodpovědné a efektivní hospodaření s majetkem města a to zejména z pohledu získání a zachování dotací jak ze státu, tak i unijních ve prospěch města, které by se daly využít zejména na provoz a činnost sportovních a zájmových sdružení.

Oblast zdravotní a sociální péče patřila a patří k našim prioritám. Naším cílem je dosažení dostupnosti zdravotní péče pro Rokycany a zejména zlepšení její kvality. Rovněž budeme prosazovat zřízení dalšího domu s pečovatelskou službou pro seniory.

Rovněž své aktivity zaměříme ke zvýšení zaměstnanosti v okrese, neboť počet nezaměstnaných se v současné době pohybuje již kolem 8% - ve skutečnosti však nezaměstnanost je v okrese mnohem vyšší.

Mezi hlavní priority programu KSČM patří i oblast bydlení, kde budeme usilovat a prosazovat vybudování malometrážních nájemních bytů s přijatelným regulovaným nájemným. Naší podporu bude mít i dostavba vodu a kanalizace na předměstí Borek.

Jako problémovou vidíme dopravní situaci ve městě a proto budeme usilovat o její radikální řešení zejména z hlediska parkování a zklidnění dopravy v centru města –

V oblasti školství budeme usilovat o prosazení výstavby tělocvičny pro školy v ulici Míru a TGM. Jako nejvhodnější místo bychom viděli prostor současného parkoviště vedle budovy ZŠ v ulici Míru.

V souladu s již schváleným rozhodnutím zastupitelstva města budeme i my prosazovat brzkou realizaci protipovodňových opatření.

V programu městské organizace KSČM je zahrnuta i podpora všech pozitivních návrhů od ostatních zastupitelů, které budou směřovat ke zlepšení života občanů. Tento program městské organizace KSČM v Rokycanech odráží též problematiku celého okresu, proto bychom měli podpořit i kandidátky KSČM v celém okrese. (jg a redakce)

Co očekávat od komunálních voleb?

Miroslav Vild, starosta obce Holoubkov

Takže nám opět nastalo předvolební období. Období bilancování uplynulých čtyř let v komunální politice, vyhodnocení práce zastupitelstev v jednotlivých obcích, období přetahování se o to, co se nepodařilo. Také je to období slibů co který politický subjekt pro občana udělá, aby se mu v jeho obci lépe žilo.

A co s tím občan – volič? V první řadě vše to, co kolem voleb probíhá, posoudit svým tzv. „selským rozumem“. Posoudit co je reálné a co ne, zda tyto sliby dle jeho názoru postihují hlavní potřeby obce a hlavně také, kdo to slibuje a jaká práce a skutky je za slibujícím vidět. Řada těchto slibujících totiž vychází z pravidla, že tzv. „slibem neurazíš“. Medovými sliby jsou také často zastírány pravé úmysly a záměry kandidujícího subjektu do doby, než se dostane tzv. „k lizu.“ Pak občan jen zírá, čeho se od tohoto

slibujícího dočkal! Konec konců letošní parlamentní volby jsou toho zářným příkladem a i důkazem klamání voličů.

Běžný volič z tzv. nižší střední třídy jenom kouká, čeho se po volbách dočkal a ještě dočká a za jaké další experimenty bude muset zaplatit, když ve volbách tzv. sáhl vedle. Nezbyvá než věřit, že se poučí a dvakrát stejnou chybu neudělá. Neboť chybami se člověk učí. Je nutno složit jakýsi „volební reparát“, aby celostátní experimenty nepokračovaly experimenty komunálními.

Takže je ti, voliči, nutno přát šťastnou ruku při komunálních volbách, aby ses nenechal ošálit a nesáhl opět vedle.

Kam se poděli levicoví voliči? A jak se s voličem manipuluje?

Kdo je levicový občan?

Nejprve je třeba definovat, co a kdo je levicový volič. Rozhodně to není jenom ten, který volá po spravedlivém společenském řádu. Patřili by sem všichni skuteční humanisté, hledající přirozený a přiměřený vztah mezi lidmi i vůči přírodě. Měli by sem patřit všichni ti, kteří si vydělávají na svůj chléb vezdejší v domácích, ale většinou v cizích továrnách, posetých po celém Česku, měli by sem patřit všichni nezaměstnaní, bezdomovci, sociálně slabí a slabší, drtivá většina venkovského obyvatelstva, část inteligence a intelektuálů, pracujících na volné noze, část umělců všeho druhu, protože i oni – pokud nejsou spřažení s vládnoucími mafiemi, musí si těžce vydělat svůj chléb, neboť nikdo dnes nedá nic za zásluhy či za dobré slovo.

Jelikož však nad pokladnou s penězi bdí dnes jen kapitalisté podnikající, nepodnikající, podnikaví a všemi mastmi mazaní, musí všichni ti, kteří jsou zapsaní v jejich výplatních listech – tedy všichni pracující čekat, až spadnou nějaké drobtý z jejich stolů. Ty drobtý sbírají pak ve velké tlačenici a za velkého chaosu právě ti dole.

Mezi levicové občany i voliče by zaručeně patřil např. i slavný starořecký filosof Epikuros (341-270 př.n.l.), který mj. prohlásil či napsal: „**Někteří lidé si po celý život shromažďují věci potřebné k životu, nevidouce, že nám všem byl v nápoji života nalit nápoj smrti**“. Zanechal též tuto moudrost: „**Proti všem ostatním věcem je možno si opatřit bezpečnou ochranu, ale vzhledem k smrti obýváme my lidé vesměs město neopevněné**.“ A také: „**Každý odchází ze života tak, jakoby se narodil**“. A my dnes můžeme v rámci této přirozené filosofie dodat: „Marnost nad marnost. Žádné, i sebevětší bohatství nepřináší žádné štěstí, ale jen skrývá marnost lidského konání...“

Mezi levicové občany i voliče by jistě patřil i jeho učitel Demokritos, ba i Sokrates a desítky a stovky dalších vynikajících myslitelů starověké Hellady, kteří hledali smysl života nikoliv v hromadění bohatství, ale v přiměřenosti (sofrosini) – vůči lidem i Přírodě. K nim patří i řada jejich následovníků z doby římské – k dnešním levicovým občanům by dokonce patřil římský i císař Mar-

cus Aurelius, který ač císař, žil podle Epikurova učení skromně a prostě jako obyčejný člověk.

„Bez práce nejsou koláče“

Přeskočme další staletí a připomeňme, že k levicovým voličům by zaručeně dnes patřil i středověký reformátor nejen církve, ale i feudální společnosti, Jan Hus, který za svoje člověčenství krutě zaplatil svým životem na ohnivě hranici. Ten je autorem i citátu: „**Bez práce nejsou koláče**“ a rozhodně to myslel tak, že i ti dole, kteří vytvářejí lidské statky, především mají právo na koláče. Jemu se podobali tisíce jeho příznivců v českých městech a vesnicích, zvaní husité, kterým dnešní vládcové nemohou přijít na jméno, zaručeně mezi levicové občany a voliče by patřily statisíce a milióny nevolníků a poddaných, dělníků a dělnic, rolníků – kteří doslova v potu tváře do úmoru pracovali a vytvářeli největší lidské hodnoty – od obyčejného a posvátného pro ně i pro nás dnes, bochníku chleba, až po nejmodernější stroje.

Opticky by tedy mezi levicové voliče a občany patřilo 90 procent populace v každém státě či na planetě Zemi.

Vše je obrácené naruby

Ale. Jda dnes po chodníku, potkáte člověka téměř proletáře, který sotva si vystačí se svým měsíčním žoldem. Ale tento občan je fanatickým pravicovým voličem a občanem. Jak to, že tento chudý občan dává hlas těm, kteří ho odírají? Ptá se člověk. Je to otázka pro psychologa.

Na druhé straně s většinou těch, které denně potkávám, na otázku jak se mají, odpovídají: „Ale stojí to za...“ Nebo: „Člověče, já sotva vycházím s platem na nejnutnější potřeby, kam to spějeme?“ Stěžují si rovněž na média, která se nám denně nestydatě vnucují a doslova se divákům, posluchačům i čtenářům nabízejí jako lehké holky slovními výkony „Jsme vaše televize.“ „Zůstaňte s námi“, nebo „Váš radiožurnál“, „Vaše noviny“ a podobnými doslova nevkusnými nabídkami. A kdybyste se náhodou rozhodli navštívit Kavčí hory a žádat svůj podíl na České televizi, Nově či Primě, které nás několikrát denně obtěžují těmito lacinými nabídkami, prostě tam přijdete a řeknete: „Když říkáte, že jste naše či moje televize, tak mi laskavě vyplatte můj podíl“, nebo: „Když jste i moje televize, dejte mi možnost, abych vyjádřil taky svůj názor na ostatní svět...“

Prostě nás občany druhé či třetí kategorie obelhávají a nenabízejí nám už ani lízátko, ale jen podfuky chtějí nás přikovat k sobě, aby měli víc reklam, inzerátů, nekalých kšeftů, podvodných nabídek tisíců a tisíců vedlejší podnikatelů, kteří přes reklamu zase odírají nás, občany druhé či třetí kategorie...

Zde mezi druhou, třetí či čtvrtou kategorií občanů by měli existovat levicové občané a voliči. Probudí se někdy a uvědomí si, že oni nikdy nebudou patřit mezi malou skupinou vládců, že nikdy jim nepatří a nebude patřit žádná televize, žádný rozhlas, žádný internet, žádné filmové ateliéry, žádné deníky, týdeníky či žádné generálské či podnikatelské epolety...

A bude hůř...

Abych dokončil tuto kapitolku, musím konstatovat, že bude hůř. Tento výběr poslanců a tato nastolená vláda totiž mají za cíl zlikvidovat i nejposlednější jistoty, které byly vybojovány v období 1945-1989. Protože se nyní velcí soukromí vlastníci a podnikatelé se domnívají, že dozrál čas bezohledně zaútočit na lidská práva, neboť se domnívají, že opozice, která by tomu chtěla zabránit, je v rozkladu a že tudíž dozrál čas, aby kapitalismus vládl zcela podle svých zásad a zákonů. Proto lidové rčení „A bude hůř“, které se traduje od listopadu 1989, se stává realitou. Bude hůř pro poctivé pracující měšť i venkova, pro nezaměstnané, pro důchodce, pro studenty i pro inteligenci.

Strašákem k výrobě současných kapitalistických „reform“ je světová hospodářská a finanční krize, kterou však v honbě za většími zisky způsobil a způsobuje sám kapitalistický systém. Nemocný kapitalismus se chce uzdravit na úkor většiny obyvatel tím, že je legálně okrádá a toto vykořisťování nestydatě legalizuje pod hrozbou, že nebude-li utahovat pracujícím opasky, bude ještě hůř. Vymýšlí k tomu řecké, italské, španělské, portugalské či irské strašáky, které jsou jeho produkty. My všichni dole jsme tuto světovou mizérii nezpůsobili ani nevymysleli. A ten, kdo je likvidován touto krizí, nejsou bankéři, lichváři, velkozloději a velkopodnikatelé. Těm kapitalistický stát strká peníze, vybírané na daních od pracujících horek dolem, aby je „zachránil“ z hospodářského úpadku, prostým lidem však ubírá kde jen může, aby - zachránil bohatce, kteří jsou pilířem kapitalismu. Vinna není samá o sobě hospodářská a finanční krize, vinen je její strůjce - kapitalismus, který je jejím otcem. Socialismus měl své problémy, neboť každá společnost se skládá z jednotlivců a musí neustále ve svém vývoji procházet trnitou cestou, ale ty nejdůležitější - krize, nezaměstnanost a zbídačení mas socialismus prakticky neznal - naopak trpěl neustálým nedostatkem pracovních sil...

My dole tak chápeme současný svět. Ti nahoře, kteří drží veškeré materiální bohatství, jednají tak, aby nikdy nezchudli. Jestliže ve své provázanosti někdo z nich zdraží mouku, jiný ihned zdraží chleba a kdo na to doplatí? Samozřejmě obyčejný člověk, který žije z měsíční mzdy, neustále znehodnocované nebo zkracované...

Nikdo nemá radost z toho, že bude hůř. Tím méně nemáme radost my, dole, kterým se neustále utahuje opasek.

Levicoví občané jsou...

Tady dole v periferii se nachází občané a voliči levicoví. Ale musí si to uvědomit, že patří sem. A že k tomu, aby měli důstojný život od narození do smrti, musí taky něco vykonat. Především nenechat si, aby na jejich bedrech štípali mocní dříví. A uvědomit si taky svou sílu, což znamená dát se dohromady, sjednotit se, být na sebe hrdí a odmítnout tu kapitalistickou podlézavost, která okolo sebe vytváří jakoby posvátně čistý prostor, ve skutečnosti nás denně okrádá a kope nám cestu k bídě a mizérii. Kapitalismus se svými propagandistickými instrumenty totiž může existovat jen ve společnosti hloupých, nevzdělaných a otupělých lidí. Proto svou obrovskou manipulační mašinerií, neustálým a vytrvalým tlakem se snaží z občanů udě-

lat dav hlupců a ubrat jim jejich přirozená i poslední ústavní práva.

Zdá se, že jsem hledal levicového občana a levicového voliče v kupce sena. Že jsem hledal marně?

Dnešní člověk je produktem kapitalistické propagandy...

a pohádkový Honza dostává na holý zadek...

Každý společenský řád či režim vytváří své občany a svou společnost dle svého obrazu. Jinak to ani nejde, aby socialismus vychovával kapitalistického člověka a kapitalismus zase člověka v duchu socialistických zásad. Starší generace, která se narodila za první republiky a v mládí prožila její trable a nedostatky, bídu, nezaměstnanost, demonstrace a hladové bouře, střelení do demonstrantů a stávkujících, pak období okupace s třista šedesáti tisíc nacisty popravenými a umučenými, poválečné období svobody od nacismu a fašismu, budování poválečné republiky, pětiletky a další budování socialismu, jistě dnes žasne nad nestoudností nynějšího režimu, který - procentuálně řečeno - z devadesáti procent občanům lže a občany podvádí prostřednictvím propagandy o demokracii, svobodě a humanismu. To není třeba nijak zvláště dokazovat, neboť ovoce těchto obvinění vidíme denně na vlastních očích. Téměř nebo celý milión nezaměstnaných, desetitisíce bezdomovců, další milióny ekonomicky vykořisťovaných nebo odsunutých na okraj společnosti. Těm se dnes zdá, že po listopadu 1989 jako by byli násilně přestěhováni z planety Země do zcela jiné planety, kde vládne anarchie a bezostyšný útlak - zejména sociální a občanský. Těm dnes není hej, ale protože za dvacet let od listopadu 1989 se podařilo propagandě zvítězit a vyrobit na kapitalistické mašinérii „nového“ člověka, stala se většina z předlistopadových občanů produktem nového režimu. A přiznejme si při této příležitosti, že volby v r. 2010 jsou toho důkazem. Jsme produkty kapitalismu. O těch, kteří se narodili v posledních letech socialismu či rovnou v době polistopadové nelze pochybovat, že jsou stoprocentními produkty polistopadové éry. A ještě něco: **To, co se děje dnes nejen v Česku, se dá charakterizovat jako nový listopad 1989, ale s mnohem horšími důsledky. Neboť po listopadu 1989 si žádný z tehdejších novokapitalistických politiků netroufl veřejně přiznat, že nastupuje tvrdý a bezohledný kapitalismus, ale drželi se hesla, že více méně nastoupí socialismus s lidskou tváří, kdy bude svoboda, demokracie a humanismus, a nikomu se neublíží - že nebudou žebráci, nezaměstnaní, kapitalističtí veleještěři a dole moderní proletariát jim vydaný napospas a propouštěný z práce bez jakéhokoli dovolání (viz sliby V. Havla v novoročním prohlášení v r. 1990 atd.).**

Zdá se oprávněně, že krátká éra po listopadu 1989 byla pouhou idylkou oproti dnešku a že rok 2010 je nejtvrdší realitou dvacetiletého kapitalistického vývoje. Prostě dnešní kapitalismus v mnohém překonal všechny představy a skutky polistopadové generace, která také slibovala život v ráji, i samotných „chartistů“, kteří nám slibovali zidealizovanou budoucnost. Dnes se již ani neslibuje, ale do guláše nám míchají rovnou jedovaté bílí.

Stali jsme se proto, my generace socialistická i postsozialistická, produktem dnešní propagandy. Proto i volby vyhrály pekelníci a pohádkový Honza se svým socialismem plným jistot dostal a dostává pořádným klackem na holý zadek.

Opravdu jsme produkty kapitalistické mašinérie?

Mám obavy, že ano. Zpočátku se většině národu zdála nastolená cesta ke kapitalismu podivná, „exotická, mrazivá až odporná. Jenže tak jako lev čeká trpělivě na svou kořist, tak i nová mašinérie, která nasadila na občany hromy a blesky, trpělivě se dobývala všemi způsoby do lidských příbytků. Lezla nám do příbytků lacinými, podprahovými sexuálními, erotickými a jinými prostředky. Odvraceli jsme se od toho. Ale dokdy český občan vydržel? Ponenáhlu začal ustupovat, resignovat a co jiného má před televizní obrazovkou dělat? Holt nechá ji puštěnou a sleduje-nesleduje, pak začíná brát vážně ten obrovský brak televizní produkce, pak se stane obyčejným otrokem a nakonec milióny živých tvorů sledují ubohé seriály, skeče, primitivní nápady, kdy místo něj se smějí cizí „diváci“, zasunutí do dialogů severoamerického skutečného braku, který by se nemohl jinak prodávat ani na bleším trhu v Bagdádu. Ale tady se podává miliónům tak zvaně vzdělaných a kulturních dvouořců. A tak jsme se stali produkty kapitalistické propagandy.

Čtyřicet hodin denně útočí na českého občana více jak padesát televizních stanic v češtině. Kdo má satelit se všemi stanicemi, může si udělat sám představu: 98% obsahu (programů) těchto česky mluvících stanic vysílá severoamerický brak, nějaká dvě procenta pak domácí postelový nebo politický pokleslý brak. Podívejme se na nabídku televizních programů, publikovaných v denním tisku. Zjistíme, že drtivá většina vysílané produkce je severoamerický průmyslově vyráběný brak, který zřejmě Severoameričanům nevadí, neboť nic lepšího neznají. A tak doslova přišel do českých domácností ubohost, kterou však většina diváků bere jako samozřejmost, jako denní chléb. A v tom jsme již také my, diváci brakoví, připadáme si jako dobytek přivázaný ke žlabu a žereme a přezvykujeme nestavitelnou stravu.

Když tisk uvádí údaje o sledovanosti jednotlivých programů, normálnímu člověku vstávají vlasy na hlavě, že se na nějaký primitivní program sledovalo půldruhého miliónu dospělých diváků atd.

Jsmo obyčejný tovar, který vyrábí dnešní kapitalistická mašinérie. A podle toho také jednáme i v mezních situacích, jako jsou například volby. Buď k volbám jdeme a mnozí nezaměstnaní například volí pravici, ačkoliv pravice zhoršuje jejich tragedii, nebo k volbám nechodíme vůbec...

Dnešní „hezký“ kapitalismus

Dnešní kapitalismus si hraje na hezkou demokracii. Vytvořil si pomyslně lákavé a jakoby laskavé instrumenty, jako jsou např. volby svých reprezentantů. Všichni občané mají možnost jednou za čtyři roky si zvolit z kapitalistické nabídky své poslance, senátory či zastupitele. Jenže levicový volič často pod tlakem masově sdělovacích prostřed-

ků je dezorientován či znechucen – a buď nejde volit vůbec, nebo volí ty, kteří ho okrádají a demokraticky ho chtějí okrádat i vykořisťovat nadále.

Možná by bylo třeba volat: „Proč, levicový občane, nejdeš volit?“ Anebo taky: **Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!**, jak hlásali naši dědové a babičky, otcové a matky v dávné či nedávné minulosti, kterým vůbec nechyběla odvaha a statečnost.

Neboť i dnes existuje lid „dělný“ a „lid „nedělný“ čili nedělající a žijící z práce druhých. Lid dělný peče koláče a lid nedělný ty koláče jí.

Využijme proto jediné právo, které nám, ač nerad - dává kapitalismus. Právo volit a dává nám být malou možností i v rámci nespravedlivého kapitalismu, drobně zkorigovat jeho nestydaté křivdy, které na nás páchají. V rámci kapitalismu v žádném případě nelze najít rovnost před zákony a sociální spravedlnost. Můžeme a musíme však za tato základní lidská práva bojovat být na kluzké půdě, kterou nám nabízí kapitalistická demokracie. Například při volbách do Sněmovny, Senátu, na městských radnicích či venkovských obecních zastupitelstvech.

Na závěr však je třeba ještě dodat, že na levicového občana a voliče dnešní kapitalističtí vládcové využívají nejen propagandu, ale tam, kde to nejde po „dobrém“, i výhrůžky, nátlak, odstrašujícími zákony, nařízeními vyhláškami, policií a soudy a veřejně ho tupí a vyhrožují mu tvrdými tresty.

Je to politika rohlíku namočeného v pivo a psychologického karabáče. Nedejme se však a využijme nabízenou možnost „demokraticky“ volit. (Cis)

Citujeme bez komentáře

Kapitalismus zná jen zisk

„Globální kapitalismus má tendenci přeměňovat lidi i přírodu v disponibilní, recyklovatelné zdroje pro průmyslovou výrobu za účelem zisku. Nezná jiné kritérium než ziskovost. Jeho ekonomizující přístup ke světu redukuje vše na slovník „ztrát a výnosů“. I politika a společenské vědy, které by měly nabízet širší pohled na svět, jsou kolonizovány ekonomickými zájmy.“ (Jiří Pehe, Jan Štern: Manifest radikálního liberalismu, Britské listy 13.9.2010).

O pohádkách lidu prostého a „lidu kapitalistického“

O vzniku dobrých pohádek

V Česku, tak jako u jiných národů, existují dobré a špatné pohádky. Dobré pohádky vzešly z moudrosti a tužeb prostého lidu zejména v době, kdy lidé byli prostí, skromní a téměř nevzdělaní, kdy malá vrstva mocných s tituly, které podle nich pocházely od samého boha, se uzavírala (jako dnes) do svých hradů a zámků, jsouce obklopeni bohatstvím a služebníky, dráby, vlastními soudci a vlastními armádami. Lidu dole v podhradí, lopotícím se od slunce východu do slunce západu nezbyvalo nic, než slun-

ce, vítr, déšť a ranní rosa, které mu nemohl nikdo ukrást. Měl také své sny, své tužby a představy o lepším životě na této Zemi. A ve své prostotě vymýšlel a spřádá nejen své lidové písně a tance, kterými vyjadřoval svou bídu, bolest, často i humor, ale i pohádky. Pohádky byly filosofií prostých a utlačovaných lidí. Tyto lidové pohádky, které osnoval v dobách dobrých i zlých, mu dávaly sílu k přežití. Svou prostou a lidskou filosofií přecházely celé generace a podnes vyvolávají svou dokonalou náklonností k spravedlnosti a k dobru obdiv a podnes tvoří nejlepší poklad národní všude, kde žijí lidé.

Jsou však také špatné pohádky,

které osnovala vrchnost otrokářská, feudální i současná tuze kapitalistická. Na povrch se mnohým zdají také jako ryze dobré a spravedlivé, avšak jsou jako jed, který působí pomalu. Uvedme jen několik úspěšných titulů: Např. „Jak Václav ke štěstí přišel“, „Jak Cyril vyzrál nad čarodějnou bábou“, „Jak Chartistas zabil draka a osvobodil kapitalismus“, „Jak Disidentos k bohatství přišel“, „Jak Emigrantos k majetku přišel“ nebo „Jak bývalý svazák svlékl kabát“, „Jak bohatec obehrál lid“ atd. K novým pohádkám „lidu kapitalistického“ patří i velmi úspěšně návody „Jak k penězům bez úhony přijít“, „Jak souseda bez trestu okrást“ a mnohé další. Pak jsou i pohádky s tajemnými tituly, jako např. „O penězích“, „O bohatství“, „O soukromém vlastnictví“, „O zisku“, „Kterak se vyhnouti trestu a vězení“ aj.

Vždycky se ukáže, že v těchto pohádkách nevítežní spravedlivý a dobrý Honza, ale pokaždé zvítězí šalba, mam a klam. Člověk se nejprve zaslepí falešnými sliby o tom, že ti, kteří vládou či chtějí mu vládnout, myslí jen a jen na jeho dobro. Když se pak „demokraticky“ dostanou k moci, perou se mezi sebou o tučnou kořist (státní rozpočet) a nestydatě obírají jako loupežníci prostý lid, který jim uvěřil. Toto se děje i posledních dvaceti letech, které nastoupily po neblahém 17. listopadu 1989. Tehdy nám všichni vyvolení slibovali, že nastoupivši „lid kapitalistický“ přinese svobodu a blahobyt i do každé chudé chýše a pustí sluneční světlo a teplo pod každý strom i pod křovím – jen když bude vládnout.

Dnes tento „lid kapitalistický“ skutečně vládne a vládne skutečně po svém – totiž tak, jak nám nikdy při svém nástupu nevyjevil a upřímně nepřiznal. Vyprávěl jen uspávací pohádky o demokracii, svobodě a humanismu. A lid, který osnoval své skutečně dobré pohádky, zapomněl na ně a začal věřit pohádkám, vyráběným propagandou „lidu kapitalistického“.

Proto dnes čteme, posloucháme, na vlastní oči vidíme a prožíváme, jak vypadá realita těchto pohádek. Všechny totiž končí tak, že „hloupý“ Honza zůstane navěky „hloupým“, a mazaný „hradní pán“ bude trvale tím loupežníkem a lotrem.

Věrne, že prostý lid brzy přestane věřit pohádkám „lidu kapitalistického“ a sáhne zase po spravedlivých pohádkách svých a začne je znova převádět do skutečnosti. (Cis)

Každý sedmý občan USA žije v chudobě

Václav VĚRTELÁŘ, Haló noviny 21. 9. 2010

Základním rysem vývoje kapitalistického, hospodářského a společenského systému za posledních dvacet let je **obrovský růst bohatství malé skupiny vlastníků kapitálu a růst chudoby na straně sociálně slabší většiny lidstva.**

Pár set rodin vlastní podstatnou část bohatství světa. Tento proces prohlubování propasti mezi menšinou a většinou lidstva neskončil ani v době současné hospodářské krize. Naopak, razantně pokračuje. Pravicoví vládcové světa nejsou schopni, a ani nechtějí, tento vývoj změnit. Právě to je největším nebezpečím pro budoucnost lidstva. Vykořisťování většiny lidstva menšinou nejenom pokračuje, ale se i prohlubuje.

Rozplývají se iluze o »společnosti snů«, jakou jsou i pro mnohé naše občany Spojené státy americké. Dokazuje to poslední informace, že **v ekonomicky nejsilnější zemi světa žije téměř 15 procent občanů v chudobě! Je to každý sedmý Američan a celkově jich je 44 milionů.** Tak zní suchá zpráva.

Osobně jsem přesvědčen, že podle našeho chápání žije v chudobě v USA ještě více lidí. Zpravidla se totiž neuvádějí kritéria zařazení občanů do skupiny »chudých«. Tak je tomu i při vykazování nezaměstnanosti a dalších základních makroekonomických ukazatelů. Propaganda pravicových vlád činí všechno možné, aby situaci vylepšila. O to usiluje i dnešní česká vláda.

I tak je však uvedená zpráva o chudobě v USA dostatečná k tomu, aby se český občan zamyslel, zda jsou pro nás USA skutečně vzorem. Tak nám to totiž chtějí vsugerovat v současné době nejpobláznější čeští politici - Schwarzenberg, Vondra, Kalousek, Nečas, Havel a další.

Pilot NATO, který bombardoval Jugo- slávii, spáchal sebe- vraždu

Пилот НАТО, бомбивший Сербию, покончил жизнь
самоубийством

Автор: Kirill

22.09.2010 11:17

senica.ru

<http://iraqwar.mirror-world.ru/article/234318>

Americký pilot Herold Mayer, který se zúčastnil natoistického bombardování Srbska v r. 1999, spáchal sebevraždu. Mnozí členové srbských rodin, které se staly obětí bombardování, nazvali tuto událost jako boží trest, i když přiznávají, že piloti jen plnili rozkazy svých nadřízených.

V době leteckého bombardování Jugoslávie natovským letectvem zahynulo celkem 3500 civilních obyvatel, z nichž 79 dětí, dále 12.500 lidí bylo zraněno.

Největší ztráty na civilním obyvatelstvu v důsledku leteckého bombardování byly:

Bombardování osobního vlaku u Grdelnice 12. dubna 1999 – 11 zabítých

Bombardování kolony albánských utečenců na Kosovo – 14. dubna - 75 zabítých

Bombardování budovy Prvního kanálu státní televize v Bělehradě 23. dubna – 16 zabítých

Cestovní autobus u městečka Lužan – 1. května – 23 zabitých

Útok na město Niš kasetovými bombami 7.5. – 20 mrtvých

Útok na druhou kolonu albánských uprchlíků u Prozřenu 14.5. – 87 mrtvých

Bombardování mostu u Varvarina 30. května – 10 mrtvých.

Poslední zvonění

Ano, 15.-16. října nastane poslední zvonění pro všechny občany - a hlavně pro ty, kteří v posledních parlamentních volbách se nechali zlákat sliby trojkoalice (ODS, TOP 09, Věci veřejné), které jak se lavinovitě ukazuje v poslední době, vítězné strany nejen že neplní, ale naopak je pošlapávají a tím také pošlapávají hlasy voličů.

Mnozí tvrdí, že komunální volby jsou něco jiného, než volby do Sněmovny či Senátu, že ve městech a vesnicích se jedná o něčem jiném – o komunální problematiku čili jen o cesty a úpravu cestiček, o byty, o zeleň, o pracovní místa apod. Ve skutečnosti však komunální volby jsou také odrazem a obrazem celostátní politiky a celostátní problematiky. I ve městech a vesnicích se silně projevuje třídní charakter společnosti, i zde dole jsou bohatí a chudí, nezaměstnaní a podnikatelé, bezdomovci, důchodci a vůbec lidé, kteří „díky“ nastolenému režimu žijí ze dne na den hledající práci či hlídající svou tenkou peněženku, aby vyšli se svým příjmem následující měsíc.

Vraťme se proto tvrdě na zem a přemýšlejme – i v Rokycanech, Berouně či v Klatovech – všude politické strany lákavými a rádoby laskavými slovy, řečmi a programy se chtějí vetřít do přízně občanů a tak chtějí dobýt radnice a nejen čtyři roky vládnout, ale také posilovat svou partaj.

Velká politika se rodí dole mezi masami lidí – mezi občany velkých či malých měst i vesnic. Tudy vede cesta k velké politice. Kdo dobude provincii, má velkou šanci dobýt Sněmovnu a Senát.

Proto komunální volby v r. 2010 jsou posledním zvoněním pro všechny občany, aby se probudili z ošklivého snu posledních parlamentních voleb a aspoň v komunálních volbách projeví nejen upřímnou lásku ke své obci, ale také své politické přesvědčení.

Ano. Obecní problematika má své zvláštnosti, ale co je platné, když je úzce svázaná s celostátní problematikou. Snaha po vybudování amerického radaru v Mišově se zdála být také jen lokálním problémem, aspoň tak to se snažili prosadit vojenští jestřábi z Prahy. Nakonec však se ukázalo, že radar nebyl jen problémem obyvatel Trokavce, Mišova, Rokycan, Berouna, Příbrami a dalších desítek obcí na Podbrdsku, ale byl to problém celonárodní, i problém celé Evropy i problém velké země za mořem.

Všechno souvisí se vším. Odpolitizovat venkov se snaží všichni ti, kteří nabízejí moře slibu, ale podvodných. Nyní nám hrozí, že Česko zchudne, nebude-li - šetřit. Ve skuteč-

nosti nejde zdaleka o zchudnutí, ale o generální útok na drobné jistoty, které ještě zůstaly z dob socialismu. Je to generální ofensiva kapitalismu k totální likvidaci posledních ústavních práv občanů.

A generální ofensiva dnešního kapitalismu začíná od každé i nejmenší vesnice a prorůstá stále výš a výš, až se Sněmovna, Senát, vláda a všechny ostatní veřejné instituce zaplní modrou internacionálou.

Proto říkám: komunální volby nejsou nejen volbami komunálními, ale volbami politické a ideové příslušnosti občanů.

Propaganda se dvacet let snaží odzbrojit občany různými sliby, triky a bandážemi. Neboť jen odzbrojený občan se dá ovládat tak, jak to chtějí dnešní vládcové. Proto všude slyšíme a čteme, že v komunálních volbách mají všichni kandidující stejnou problematiku – že vlastně nejde o nic jiného, než jak opravit nějakou střechu, postavit nějaký chudobinec, opravit nějaký chodník. Vůbec nejde jen o konkrétní akce. Jde o to, kdo bude sedět na radnici a kdo bude „otcovsky“ ovládat občany budováním nějakých drobných objektů – stejně za peníze, vybrané od občanů. **Proto nenechme se odzbrojit, nenechme se jako občané odpolitizovat, neboť jen občan, který nezkoumá věci, nepřemýšlí, je propagandou dobře ohybatelný a manipulovatelný.**

Velká politika se dělá i dole. I přes komunální volby. Velká politika se nachází v každém koutě, v každé ulici, v každé vesnici, v každém městě.

Proto v nadcházejících komunálních volbách máme poslední možnost zvrátit velkou politiku a nastavit ji zase na správnou kolej, kudy by měly jezdit i vlaky pro obyčejné lidi.

15.-16. října je proto poslední příležitost, jak odvrátit pohromu, kterou nám připravuje modrá internacionála na celý další čtyři budoucí roky. (Cis)

Došlo do redakce

Volby jsou jediné právo, které nám zbylo – proto jej využijme

Volby komunální, do Sněmovny a Senátu, jsou ve skutečnosti jedinými skutečnými právy, které nám prostým občanům poskytuje kapitalistická demokracie. Ostatní „práva“ zůstávají jen na papíře, nebo se veřejně pošlapávají. I práva, která nám poskytuje litera ústavy - tedy práva ústavní. Pro dnešní vládcy jsou jen cárem papíru a ohýbají se podle toho, čehonoví vládcové chtějí dosáhnout.

15.- 16. října 2010 půjdeme opět k volbám, tentokrát ke komunálním. Čím se liší od voleb do Sněmovny či Senátu? V podstatě tím, že volíme zastupitele v našich obcích, v našem bydlišti. Volíme ty kandidáty, které většinou místní voliči znají, ví co od nich mohou očekávat. Volič si dovede zhodnotit, co kandidát, či celá kandidující skupina slibuje, co chce zabezpečit pro obec, neboť jde o nejbližší místo a okolí voliče.

I když zvolený kandidát může postupovat v místní problematice tak, aby navázal na jednání poslanců, senátorů či i členů vlády, kteří kandidují za stejnou stranu, jako komu-

nální zastupitel přece je pod přímým dohledem voličů ve své obci.

Volby komunálních zastupitelů jsou pod přímou kontrolou voličů – občanů v místě a kandidát musí zabezpečovat ve svém jednání a konání prvořadá zájmy své obce a místních občanů. Proto je třeba brát v úvahu u kandidáta dosavadní vztah ke své obci a občanům, jeho odvahu bojovat za potřeby obce. Podle toho si musíme vybírat své zastupitele.

Přes uvedené chci říci, že v tomto směru věřím nejvíce kandidátům kandidátky KSČM, neboť jim jde především o zájmy místních občanů, občanů práce. **Proto budu volit celou kandidátku KSČM a tím dám KSČM tolik hlasů, kolik je kandidátů na kandidátce. Ani pořadí na kandidátce nebudu kroužkováním měnit, neboť věřím kolektivu členů strany, kteří pořadí kandidátů na kandidátce sestavovali. Věřím i tomu, že zvolení zastupitelé za KSČM jsou schopni spolupracovat se zastupiteli ostatních kandidujících politických stran a sdružení na společných pozitivních krocích ve prospěch své obce.**

Přeji všem naším voličům správné rozhodnutí při volbě, neboť zájem o dobrý, plnohodnotný a spokojený život člověka – občana je nadevšechny ostatní zájmy.

Ing. Josef Sýkora

Spoříme, chceme stavět, ale budeme skutečně bydlet?

**RNDr. Marta Bayerová, senátorka
a zastupitelka města Znojma**

Praha 20.9.2010

Příchod nové vládní koalice spustil v naší zemi řadu diskusí, nespokojenosti, odporu a spravedlivý hněv.

Jednou z mnoha sporných záležitostí je záměr o snížení státní podpory stavebního spoření na polovinu. Už v letošním roce by lidé dostali u starých smluv, u kterých činí příspěvek státu až 4 500 korun, nejvýš 2 250 Kč. U smluv, které byly uzavřeny po 31. 12. 2003 a jejichž státní příspěvek je 3 000 Kč, by snížení bylo rovněž na polovinu.

Státní podpora má novelou zákona o daních z příjmu být zdaněna sazbou 50%.

V dubnu tak připsí stavební spořitelny státní příspěvek ve výši jen poloviny původně smlouvené. Zbytek zůstane státu. Premiér Petr Nečas tvrdí: „Neděláme to rádi, ale je to nutný krok. Právní analýzy nám říkají, že je možný.“

Dle názoru mnohých právníků je to však retroaktivní právní změna. Občan sepsal smlouvu se spořitelnou za určitých podmínek, které by měly trvat po celou smluvní dobu. Proto jsem nabídla podporu Asociaci českých stavebních spořitel. Podle základních právních norem (platných již od starověku) nesmí nový právní předpis měnit poměry zpětně v neprospěch občanů. Zákaz přímé retroaktivity platí především pro oblast trestního práva a obsahuje ho i Česká listina základních práv a svobod. Zpětná účinnost zákona je v zásadě nepřípustná také v ostatních oblastech práva. Výjimkou je změna ve prospěch občanů nebo jiných „subjektů práva“. Zřejmě celá kauza skončí u Ústavního soudu.

Podobný názor mám i na státní maturity. Studenti, kteří začali studovat podle stávajících školských pravidel a zákona (uzavřeli tedy určitou smlouvu se školou), by měli školní vzdělání dokončit podle nich. Teprve studenti nastupující na studium do prvního ročníku středních škol s maturitní zkouškou by mohli být státní maturitou „postiženi“. Jenomže celý projekt již stál spoustu peněz a kdyby se (nedej bože) udělal audit na účelně vynaložené finance, tak by se možná ukázalo, proč státní maturita je tak prosazovaná.

Rovněž v aktivitách Státního fondu rozvoje bydlení (SFRB) jsou velké změny. Již v srpnu zastavil (údajně na přechodnou dobu) přijímání žádostí o dotace z Nového panelu (což zahrnuje i výstavbu sociálních bytů) kvůli nedostatku peněz. Na rok 2011 je navrhovaný rozpočet Fondu pouze 1, 3 miliardy korun (oproti letošním 3,5 miliardám). To vyvolalo nevoli bytových družstev. Nový panel poskytoval úrokové dotace na opravy bytových domů.

Dovolím si citovat svého kolegu bývalého poslance PS PČR Františka Beneše. Řekl: „Věřím, že toto sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ČR bude spíše důvodem k otevření rozpravy, aby k omezení přílivu peněz do SFRB pro program Nový panel nedošlo. Bude hodně záležet na postoji poslanců při projednávání státního rozpočtu. A já si myslím, že šetřit se dá, ale úplně jinde, než navrhuje Nečasova vláda a než chtěli občané, kteří ji ve volbách zvolili.“

Tak, vážení spoluobčané, problémů v naší republice je nad hlavu. K celorepublikovým přičtěte regionální potíže a k tomu vaše osobní. Ale to bychom museli jen naříkat. Jeden vážený filosof kdysi řekl, že dar života jsme dostali proto, abychom život žili. Tak pojďme a žijme ho.

Pojednání o nostalgii

Často dnešní žurnalisté zprava i z tzv. levicového středu (soc. dem.) s oblibou používají v masově sdělovacích prostředcích pojem „nostalgie“ a to na adresu komunistické strany a jejich členů a sympatizantů. Chtějí tím naznačit a přesvědčit ostatní, že marxistická socialistická ideologie o existenci třídního boje a vykořisťování člověka člověkem je již dávno překonána a že jen komunisté a jejich sympatizanti trpí nemocí zvanou nostalgie a nechtějí se z ní probudit. Tito denní sluhové kapitalismu věří, že jakmile se probudí z nostalgie, stanou se hned demokratickými kapitalisty nebo kapitalistickými dětmi, které ostatní třídní společnost pohltí. A tím, že zaniknout socialističtí nostalgici, zaručeně zanikne i touha po socialistické společnosti. To je taky jedna z moderních kapitalistických pohádek, kterou šíří nejen vyložené krajně pravicový a pravicový tisk, ale také tzv. nezávislá média, inklinující k sociální demokracii (např. řada novinářů a komentátorů Práva).

Jenže marxismus a socialismus s nostalgií nemají nic společného. Ani členové a sympatizanti marxismu a socialismu nemají nic společného s nostalgií, ale jejich hlavním cílem je skutečně spravedlivá a skutečně humanistická společnost, v níž nebudou krize, nezaměstnanost, v níž si nebude většina obyvatel zoufat nad tím, co bude dnes a zítra, jak zajistí základní potřeby nutné pro člověka atd.

Nostalgií trpí právě ti, kteří šíří podobné bludy o komunistech a jejich programu, že je dávno překonaný a že myšlenky nějakého Marxe, Engelse, Lenina či stovek a tisíců

dalších marxistických vědátorů a socialistických ideologů patří do nejspodnějších šuplat. Lacině totiž uvěřili, že návrat ke kapitalismu je definitivní a že lidstvo si už nikdy nenechá kapitalismus „vzít“ a poslat ho znova do historie. Jenže třídní boj neskončil, ba naopak – čím hlouběji propadá společnost v důsledku nerovnosti mezi lidmi, tím razantnější bude zítřejší probuzení. (Cis)

Předvolební poznámka

Tyto říjnové Listy z Rokycan jsou věnovány téměř výhradně komunálním volbám, které proběhnou ve dnech 15.-16. října t.r. Zpravidla kdysi byla předvolební agitace možná nudná nebo fádní. Dnes však všichni autoři přispěvků do tohoto čísla se se silnými argumenty shodují v jednom: tyto komunální volby jsou výjimečné a velmi důležité. Mají být jakýmsi barometrem politického stavu země, mají ukázat, že jarní parlamentní volby byly jakýmsi náhodným či mafiánsky zorganizovaným komplotem nebo zblouděním voličů a občanů, kteří naletěli obrovské barnumské propagandě staronových pravicových stran, které slibovaly jakési (v porovnání se „zbankrotovaným“ Řeckem) eldorádo v Česku, jakési „konečné řešení“ dvaceti let panujícího mafiánství a korupce v Českých zemích, jakýmsi velkým úklidem neřádstva a zlodějen trvale nastolenými kapitalismem, měly být, podle programů a řečí pravicových lídrů a kapitalistů, také „konečným řešením“ pro levici. Někteří vysoce postavení pravicoví politici dokonce slibovali uvolnění užívání „lehkých“ drog (kouření marihuany např. panem K. Schwarzenbergem, kterému zaručeně dali svůj volební hlas uživatelé trávy...), jiní slibovali bezpečné ulice, pasáže, chodníky, herny, kavárny a jiné veřejné prostory, slibovaly taky, že zatočí s „nepřizpůsobivými“ občany této země atd. atd. Nikdo však nehlásal, že po volbách bude systematicky provádět demontáž posledních zbytků státu a posledních zbytků ústavních práv občanů – zejména v sociální, školské a zdravotní sféře.

Po volbách však je to všechno jinak. Dnešní vládcové si ce před komunálními volbami odhalili několik desítek korupcí a korupčníků, aby ukázali, že svá slova a programová prohlášení myslí vážně, ale je to očividné, že jim jde jen o hlasy v komunálních volbách a že nám, voličům házejí znova písek do očí.

Pamětníci jistě vzpomínají na slavnou „Smlouvu s občany“, kterou před předposledními parlamentními volbami podepsal tehdejší předseda ODS Mirek Topolánek, v níž vlastnoručně a krvavým podpisem sliboval všem důchodcům, že každému z nich přidá měsíčně rovných 1.000 korun kapitalistických, tj. 12.000 korun ročně. A co bylo po volbách? Týž majitel pravicové Slibotechny nám všem ukázal loket a pravil „tudle, hlupáci“.

I dnes těsně po jarních volbách přichází pravice s nápady, na které nepřišli ani Julínek, Cikrt a Šnajdr - nechtějí zavádět jen regulační poplatky ve zdravotnictví, ale jdou ještě mnohým dál. Regulační poplatky byly ještě k občanům milostivé – dnešní majitelé kapitalistické Slibotechny prakticky chtějí zrušit všechny poslední jistoty ze socialismu a ponechat občany svému osudu, i když tito

občané platili celý život ze své mzdy na stáří desítky let. Nyní je noví vládcové posílají kamsi do zadní části těla.

Dnešní pravice, která získala díky působení „neznámých“ sil a zákonů chování lidské společnosti 118 poslanců v 200členné Sněmovně, připomíná Pinochetovy taky demokratické volby v Chile či „demokratické“ volby v Helladě, které se konaly pod patronátem USA v letech 1949-1974. Musíme však přiznat, že poslední parlamentní volby v ČR byly formálně demokratické. Lidé skutečně zvolili pravici a pravice po volbách sundala masky a chová se zcela jinak, než před volbami, kdy jen slibovala.

Nejhorší na tom je, že začala velmi vážně demontovat i poslední pilíře státu, nerespektuje ústavu, porušuje lidská práva, státní pokladnu pokládá za svou peněženku, proto provádí škrtky všude, kde jen potká bezbranného českého člověka, aby bylo z čeho brát. Dokonce provádí škrtky i v „osadách“, kde voliči ji masově volili – tj. mezi státními zaměstnanci (policie, vojáci, hasiči, lékaři, učitelé aj.). Nynější vláda je vládou feudálů a podnikatelů, finančníků a lichvářů.

Proto jsme všichni nadmíru zvědaví, jak dalece si občané uvědomí svou chybu v posledních parlamentních volbách a zda svým hlasem obrátí kolo štěstěny ve prospěch levice alespoň na komunální úrovni.

Přáním mnohých občanů je, aby se komunální volby staly věrným obrazem posledních voleb do krajských zastupitelstev, v nichž frontálně zvítězila levice.

Jenže. Kde se dnes nachází levice, k níž si troufneme zařadit i sociální demokracii? Sociální demokracie má své obrovské problémy a – jak se zdá – nehledá ani svou správnou cestu, ale hledá jen způsob, jak se zařadit do politického středu, kam sahá pravice. A právě na chování sociální demokracie závisí osud komunálních voleb. Závisí na tom, zda se soc. dem. vzchopí a zařadí se skutečně nalevo nebo bude hledat cestu konvergence čili ještě užšího sblížení s pravicí. (Cis)

Také zázračně „demokratické“ volby“ V afghánské Paktíji volilo 626 procent voličů!

Středa, 22 Září 2010 06:31 Tereza Spencerová

http://www.czechfreepress.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=2579:v-afghanske-paktiji-volilo-626-procent-voli&catid=85:asie&Itemid=453

Sobotní parlamentní volby v Afghánistánu jsou sice veřejně dál vydávány za naprostý úspěch, interní zprávy afghánské volební komise už ale začínají kreslit jiný obrázek.

Například ve volebních okrscích na jihovýchodě země, který tradičně stojí za prezidentem Hamídem Karzáím, přišlo k urnám více než 100 procent oprávněných voličů. Jeden okrsek v provincii Paktíja dokonce hlásí volební účast ve výši rekordních 626 procenta.

Jak tedy vypadají úspěšné volby v Afghánistánu? Oficiálně byla účast ve volbách stanovena na 40 procent, i toto číslo ale bylo přifouknuto snížením celkového počtu oprávněných voličů... Údajně bylo odevzdáno 3,6 milionu hlasovacích lístků, nikdo ale netuší, kolika lidmi byly tyto miliony lístků odevzdány...

Západní vojáci v Afghánistánu zabíjejí pro zábavu

27. září 2010: 22letý desátník Jeremy N. Morlock z Wasilla ve státě Aljaška popisuje před vojenskou vyšetřovací komisí ve videonahrávce získané ABC News (zde <http://www.informationclearinghouse.info/article26461.htm>), jak seržant Calvin Gibbs z jeho jednotky náhodně vybral tři neozbrojené Afghánce a přikázal je zastřelit.

Pět amerických vojáků - Morlock, Gibbs, Adam Winfield, Michael S. Wagnon a Andrew H. Holmes – čelí obvinění z úkladných vražd, které měli spáchat od ledna do května tohoto roku. Dále jim hrozí obvinění z užívání drog, sbírání částí těl svých obětí, a pořizování fotografií, na nichž jsou američtí vojáci s částmi těl Afghánců jako loveckými trofejemi.

Morlock připouští svůj podíl na vraždách tří Afghánců, ale tvrdí, že vše zorganizoval Gibbs. „On prostě opravdu nemá žádné problémy s fucking zabíjením těchto lidí“. Gibbs pak pokládal na těla mrtvých granáty, aby to vypadalo, že to byli ozbrojenci, kteří chtěli na americké vojáky zaútočit.

Shodou okolností v těchto dnech vyšlo najevo, že norští vojáci v Afghánistánu za svými americkými kolegy nijak nezaostávají. Norský časopis *Alfa*, který vyšel tento týden, přinesl článek s rozhovory s norskými odstřelovači, kteří se chlubí zabíjením Afghánců na vzdálenost více než 2 500 metrů. Zabíjet Afghánce, říkají vojáci, je lepší než sex. „Bojovat a zabíjet stojí za tři měsíce bez sexu. Možná to zní hloupě, ale je to lepší než sex“, řekl jeden norský snajpr. „Když jste na hřišti, jste to vy, nebo nepřítel. A když vidíte ‚červenou mlhu‘ (krev vytékající z oběti) ... je to nepopsatelné. To je důvod, proč jsme tady.“

„Přikázal jsem svým silám, že našim posláním je zabíjet, a jsme v tom velmi úspěšní“ pochlubil se časopisu *VG* Kristian Simonsen, velitel posádky v Mejmaneh, poblíž hranic s Turkmenistánem. Simonsenova jednotka je nazývána Provinční rekonstrukční tým (PRT). Zajímavé metody rekonstrukce...

Čeští vojáci s nacistickými symboly na helmách do tohoto prostředí plně zapadají.

Abychom si udělali obrázek jak velký je rozdíl mezi oficiálními prohlášeními západních představitelů a realitou okupace, poslechněme si, co o norském Provinčním rekonstrukčním týmu v Mejmaneh v červnu tohoto roku řekl německý generál Frank Leidenberger: „**Pozitivní úspěchy PRT v Mejmaneh jsou také výsledkem skandinávského způsobu života a kultury. Velký smysl pro humor spojený s laskavým srdcem, otevřenou myslí, tolerancí a úctou k afghánskému obyvatelstvu jsou dva speciální znaky tohoto PRT.**“ (Přeložil PC)

Historické zajímavosti z rokycanské kroniky

Pomník padlým v I. světové válce

Dne 28. říjen 1925 oslaven letos kromě obvyklých domácích slavností také společnou slavností celého našeho města – při odhalení pomníku padlým ve světové válce. Po slavnostním zasedání obecního zastupitelstva, odkud za-

slán (jako obvykle) pozdravný telegram p. prezidentovi a odhlasování podpory skupině válečných poškozců (1000 Kč) a legionářům (1000 Kč), shromáždily se u školy korporace, především ale členové obecního zastupitelstva a městské rady, zástupci úřadů a různých spolků před pomníkem, který byl zahalen prapory státních barev. Před pomníkem kupily se věnce a kytice darované rodinami padlých. Čestnou stráž u pomníku tvořili vojáci a legionáři. – Slavnost zahájena o půl desáté hod. fanfárami z Libuše (kapely Rausovy), po nichž promluvil lékárník MgrPh. J. Chrž, předseda výboru pro postavení pomníků. Zdůraznil, že sešli jsme se tu bez rozdílu stran a stavů, abychom uctili památku těch, „kdož obětovali své životy pro nás a naši lepší budoucnost. Pak zpěvácký spolek Záboj za vedení prof. J. Grubra přednesl sbor na slova L. de Wettera „Osvobozenému národu“ od skladatele B. Čeňka. O významu našeho osvobození promluvil štábní kapitán legionář Vaněk. Po jeho řeči spadla rouška s pomníku a zaleskla se na něm slova věnování „Rokycany svým hrdinům“. Poté lékárník J. Chrž odevzdal pomník starostovi města Janu Pokornému k opatrování, načež štáb kap. Vaněk přednesl ještě vzletný proslov. Slavnost pak skončena u pomníku přednesením hymny „Hej Slované“. – K pomníku přistupovali četní pozůstalí a příbuzní padlých vojáků, jejichž jména jsou vyryta na všech 4 jeho stranách a to 9 legionářů a 132 vojáků. – Od 11 hodin byl na Masarykově náměstí promenádní koncert. Odpoledne pak na hřišti pod Husovými sady všesportovní slavnost za neobyčejné účasti obecního zastupitelstva. Při této slavnosti působili: dělostřelecký pluk 102, TJ Sokol, DTJ, studentstvo a SK Rokycany. 71b

Poznámka: Původně celý pomník byl obrácen čelem k Fitzově vile, po úpravě parku před nádražím bylo čelo a antický bojovník otočeny směrem k parčíku.

Popis pomníku padlým: Historie vzniku: Již v roce 1922 jednalo se dle vzoru jiných měst o jeho postavení Městské železárny věnovaly naň ze sociálního fondu r. 1924 1000 Kč. Teprve výbor pro postavení pomníku utvořený v r. 1924 vzal věc vážně do rukou a dal zhotoviti model akademickému sochaři Waltrovi v Plzni a zač. r. 1925 světil vypracování pomníku s postavou antického bojovníka sochařské škole v Hořicích. Podstavec pak provedla firma Cingrošova v Plzni. Na zhotovení pamatováno dary. (71b-72.)

Co byly almuženky?

Almuženky zavedeny v Rokycanech od 1. ledna 1935, aby se čelilo řemeslné žebrotě a aby se dostalo almužny skutečně potřebným. Občanstvo si zakupuje tyto almuženky, jednu za 10 h. u obecního úřadu a dává je žebračkům, kteří si je na městském policejním úřadě dávají proplaceti. Tento úřad zajišťuje totožnost a potřebnost žebračků a vyplácí příslušné částky jenom lidem skutečně potřebným. S neznámými žebračky se zavádí řízení, jehož průběhu se mnozí žebrační bojí a tak raději ani se neucházejí o proplacení těchto „poukázek“. Do poloviny listopadu prodáno celkem 22.900 kusů po 10 hal. V ceně 2290 Kč, ale k honorování předloženo almuženek jen za 708 Kč. Z toho je patrné, že žebrační zahodí většinu almuženek. Má z toho prospěch místní ústav chudých, jemuž připadne celá částka za nepředložené almuženky. 160b

Topolánek lhal také, ale ne tak pokrytec- ky...

Jan Neoral, starosta Trokavce, zastupitel Plzeňského kraje

Při poslední interpelaci poslance

Votavy (v parlamentu dne 23. září tohoto roku, kdy se poslanec Votava tázal premiéra na to, kdy konečně vláda splní své sliby o finanční pomoci brdským obcím), neřekl premiér Nečas nic konkrétního. Jen jízlivě konstatoval, že kdyby nedošlo k pádu vlády premiéra Topolánka, možná by se Brdy peněz dočkaly...

Pan premiér Nečas neřekl ve své odpovědi na interpelaci pravdu, když tvrdil, že vláda premiéra Fišera se od května 2009 necítí vázána politickým příslibem Topolánkovi vlády. Přesněji, premiér dokonce lhal, že v případě Fišerovy vlády došlo k útlumu komunikace na toto téma.

Pravdou je opak. Premiér Fišer se v médiích veřejně přihlásil ke slibům Topolánkovi vlády na pomoc pro Brdy - a ministr Janota pak následně pozval hejtmany plzeňského a středočeského kraje, poslance Votavu a R. Dolejše, radní krajů a zástupce starostů obou krajů na velké jednání, za přítomnosti ministerstev Ze, MR, MF. Přímou tam uložil ředitelům odborů MF jednat se starosty v konkrétních číslech. Připravovalo se ustavení nové brdské komise - ta původní totiž skončila s Topolánkovou vládou...

Takže jestliže se někdo necítí vázán příslibem, je to právě pan premiér Nečas. Jestliže někdo lže, je to rovněž on. **Pokud se domnívá, že občané brdských obcí** (a ne jedná se samozřejmě o tři či čtyři vesničky, ale o několik desítek obcí) **jsou hlupáci, kteří nesledují, co kdo ve vládě říká, pak se velmi mylí.** Občané Brd vzhledem k říjnovým komunálním volbám velmi pozorně čtou - a aroganci a jízlivé poznámky bytostně nesnáší již od dob prvního protiradarového referenda. Mimoto také proto byla tehdy založena Liga starostů. Dnes sdružuje 58 starostů a stále funguje.

Pane premiére - jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá - to přísloví jistě znáte?

Je od vlády, jakékoliv vlády, nehorázné, navést obce slibem k akcím, nechat je zadlužit se - a pak jim slíbené kofinancování odeprít s tím, že nejsou peníze. „Jakékoliv“ proto, že vlády musí dodržovat kontinuitu svých činů a svých slibů - takže je lhostejné, kdo ji právě řídí.

Ví pan premiér, že podmínkou dotací na projekty, které

obce zprvu dostaly, je, že cca do čtyř let obce musí ukončit stavby, jinak musí dotaci vrátit? Ví, že obce se dostaly do finančních problémů, které nemohou svými silami zvládnout? A že by se do těchto problémů nedostaly, kdyby neuvěřily vládním slibům?

Vláda pana Nečase nemá pocit ani základní morální povinnosti, konkrétně slušnosti k brdským obcím. **Na základě výzvy ministra Janoty podalo například Borovno žádost o dotaci na vodovod. Do dnešního dne - a to je už sedm měsíců - starostovi Borovna vláda nepovažovala za nutné ani odpovědět.** Má jiné starosti - pere se s dvěma dalšími stranami o prebendy. Do podhradí se nedívá - dělá stejnou chybu jako vláda Jeho Hulvátstva Topolánka.

Premiér Nečas byl ministrem ve vládě pana Topolánka. Ministr Kalousek rovněž. Topolánkova vláda dala závazný slib. Na základě tohoto slibu, jemuž starostové uvěřili a pro který oba pánové zvedli v souhlasu své ruce, zadlužili starostové své obce. Minimálně tito dva pánové by měli pokračovat - protože oba hlasovali pro dotace a pomoc brdským obcím - (alespoň v mezích dnešních možností) v pomoci, kterou slíbili tehdy. A že byli účastníky vládního slibu, není pochyb.

Závěrem bych se chtěl zamyslet nad morálním profilem našeho ministra financí, pana Kalouska. Ve vysokých politických funkcích setrvává přes desítku let. Je podle mého názoru politikem, který sleduje jediný cíl: za každou cenu se ve funkcích udržet. Je to člověk, který se nestydí za zády svých spolustraníků sjednávat tajně výhody pro sebe - stálo ho to místo předsedy strany, vzpomínáte, občané?

Je to člověk, který se nestydí posílat tisícům spoluobčanů virtuální složenku, aby zaplatili statisícový dluh - který ovšem pomáhal on sám za léta svého působení ve vládě vytvořit. Neprůstřelný politik beze studu, bez skrupulí. Dnes nám radí, jak jeho dluh napravit. Na našich opascích, nikoliv na jeho.

Jsou (samozřejmě v Evropě, nikoliv u nás) politici, kteří při náznaku něčeho nepatřičného odstoupí čestně z funkce. O panu Kalouskovi toho čteme hodně, nic lichotivého to není. On sám k negativnímu názoru na sebe svým jednáním a svými jízlivými komentáři přispívá. (Já jsem jen vesnický starosta - ale nikomu jsem si nedovolil nikdy říci, že je „kokot“. Na rozdíl od televizního projevu pana ministra financí před budovou parlamentu).

Politik, který je přísátý k dření politiky jako choroš. Ať je jakákoliv. Ať si o něm občané říkají cokoli. Ať si o něm média podezřívavě píší cokoli. Hlavně že to nese.

V době, kdy se pod jeho vedením MF tvořily v Topolánkovi vládě reformy, reforma přinesla jemu ca 13 400 Kč a Topolánkovi ca 17 000 Kč měsíčně plus. Občanům samozřejmě pár tisíc mínus - uváděla média.

Jak dlouho ještě budeme, díky takovým politikům, za hlupáky, občané?

Na horní palubě se hraje - ale pozor, dole už Titanic nabírá vodu...